

Gaan in Vertrouwen

AdJan van Gils

Voor Marloes en Isabelle
waarmee ik op Aarde
de Hemel breng.

En voor het wonder
dat leven heet.

ISBN 9789402136951

© 2015, 'Gaan in Vertrouwen'
AdJan van Gils
info@iam-reizen.nl

Druk: Brave New Books

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Gaan in Vertrouwen

Inhoudsopgave

1. Tinos	9
2. Ithaki	34
3. Mexico en Guatemala	106
4. Gaan in Vertrouwen	142
5. Un Pueblo Blanco	192
6. Het Geheim Ontvouwd	219

De juiste tijd

Op vergeelde bladeren hoor ik op de achtergrond
de snelweg razen.

Toch voel ik een rustige onderstroom zich een weg banen
door mijn aderen.

Onder een boom, op een bank, uit een ander hout gesneden,
zie ik de onderstroom stromen en voel ik me de herfst
en lente tegelijk, alsof ik natuurlijk evenwichtig ben.

De zegen die het in zich heeft van boven te komen,
is als de stromende regen die de vruchtbare aarde ontkiemen laat.

Moeder Aarde en Vader Kosmos laten mij weten
dat in essentie alles bestaat.

Waar het eigenlijk om gaat is om niet te worden of
geweest te zijn, maar te zijn, met andere woorden,
te leven.

TINOS

September 2006

1

‘Wat een heerlijke plek om een maand zorgeloos te zijn,’ zeg ik tegen mezelf nadat ik mijn intrek heb genomen in het appartement. Opgelucht haal ik adem. Aan een onzekere periode is een einde gekomen.

Drie maanden geleden maakte ik tijdens een vakantie op Kefalonia twee relatief krachtige aardshokken mee die een aardverschuiving teweeg zouden brengen in mijn tot dan toe voortkabbellende leven. In één klap werd mij toen duidelijk dat het leven van het ene op het andere moment voorbij kon zijn. Tijdens de angstige momenten die daarop volgden had ik voor de eerste keer in mijn leven een stem gehoord, een vrouwelijke stem, die me had gevraagd of ik niet lang genoeg voor verzekeringsadviseur had gespeeld. Ik had bevestigend geantwoord. Vervolgens had ze mij gevraagd of ik daar verandering in wilde brengen.

‘Hoezo?’ had ik gezegd.

‘Ik kan toch niet zomaar mijn baan opzeggen?’

‘Weet je dan niet wat je wilt?’ had ze gevraagd.

‘Ja, dat weet ik wel. Ik wil gewoon vrij zijn.’

Ik kon de stem niet loslaten. Van wie was deze stem? En durfde ik zomaar mijn baan op te zeggen? De gedachte hieraan maakte mij onzeker. Met name de angst voor het onbekende speelde mij parten.

Ik was naar het strand gegaan en nadat ik een duik had genomen in de zee, werd ik op een man gewezen die een boek lag te lezen. Ik concentreerde me op de titel en was met stomheid geslagen. In grote witte letters stond ‘Gaia’ op de kaft geschreven. Was het Gaia, de moedergodin, die me had toegesproken? Of was dit toeval? Nee, daar geloofde ik niet in.

*

Met mijn armen om de opgetrokken knieën geslagen, kijk ik vanaf mijn terras uit over de daken van het dorpje Kionia. In de verte zie ik de kalme zee zich in de zachtgele gloed van de ondergaande zon baden. Links van mij is een dal waarin een opgedroogde rivier stroomt en daarachter zie ik een bruinrode berghelling waarop voornamelijk dorre struiken groeien en stenen muurtjes. Ik snuif de droge Griekse lucht op en fluister een welgemeend dank je wel waarbij ik mijn blik naar boven richt.

Hier zijn op dit moment voelt als een beloning voor het moedige besluit dat ik nam. De twee aardschokken in Kefalonia hadden mij bewust gemaakt van het feit dat ik op een dood spoor was geraakt bij de assurantietussenpersoon waar ik werkte. Het werk en de omgeving konden mij niet meer inspireren. Na mijn terugkomst uit Kefalonia had ik dan ook de knoop doorgesneden. Ik nam ontslag. Vervolgens had ik mezelf een maand de tijd gegeven om me te bezinnen op mijn toekomst en waar kon dat beter dan in mijn geliefde Griekenland waar ik me nog meer thuis voelde dan thuis.

Gadegeslagen door druivenranken, sluit ik mijn ogen. Terwijl ik op de achtergrond het vrolijke gemekker van geiten hoor, besef ik dat wat aanvankelijk te mooi was om waar te zijn, waar is. Ik wilde gewoon vrij zijn en dat ben ik nu. Ik sta aan het begin van een nieuw leven.

2

Ik ben op een plek waar ruimte en tijd niet bestaan. Er zijn verschillende deuren waarvan er één geopend is. Ik kijk naar binnen en zie tot mijn verbazing een beeld van mezelf. Ik zit op kantoor, strak in het pak. In het tweede beeld ben ik mezelf niet door een teveel aan alcohol en in het derde beeld zit ik thuis voor de buis met een zak chips in mijn hand.

Ik ben verrast door wat ik zie vanuit dit andere perspectief. Dit is niet wie ik werkelijk ben. Ik voel dat ik afscheid wil nemen van dit oude leven. Ik pak de klink vast en trek de deur langzaam naar me toe met de intentie deze voorgoed te sluiten. Plotseling word ik opgeschrikt door een dreigende aanwezigheid die zich achter mij lijkt te bevinden. Het volgende moment is het muisstil. Behoedzaam draai ik me om en op het moment dat ik met mijn rug naar de geopende deur sta, verschijnt er een grote donkere wolk die me uit mijn midden haalt.

'Ben je van plan de deur te sluiten?' klinkt het donker en hol. Een kille wind waait langs mijn gezicht.

'Ja,' antwoord ik met trillende stem.

'Waarom?'

Door de schrik verlamd, weet ik niets uit te brengen.

De wolk neemt vervolgens de vage contouren aan van een machtige gestalte met een drietand in zijn hand die hij omhoog heft en zó hard voor mij neerzet dat de grond ervan natrilt. Ik deins achteruit en struikel over de drempel van de geopende deur om op mijn rug in mijn oude wereld te belanden.

'Dat is de wereld waar je thuishoort,' brult de gestalte en met zijn donkere, vurige ogen kijkt hij mij indringend aan.

'Je laat mijn eiland met rust.'

Ik zie nog net, tussen zijn benen door, een andere deur, twintig meter verderop, ietsje opengaan. Door de kier schijnt een helder wit licht.

De gestalte trekt met veel geweld de drietand uit de grond en heft deze opnieuw omhoog. Op het moment dat ik denk dat hij me daarmee doorboren wil, wijst hij met zijn andere hand naar de deur. Een onzichtbare kracht laat de deur met een harde klap in het slot vallen.

*

Ik schrik wakker. Mijn lichaam is nat van het zweet. Buiten giert de wind. Een luik klappt tegen het kozijn. In mijn onderbroek loop ik naar buiten om het vast te maken. In de verte zie ik dat de kalme zee van gisteren veranderd is in een woeste. Witte schuimkoppen rijzen op uit de golven. De harde, droge wind raast door het dal. Ik ben gespannen.

Met de droom nog helder voor de geest loop ik terug naar binnen. Was het wel een droom? De dreigende sfeer ervan is in ieder geval blijven hangen. Ik ga op bed liggen en probeer nog wat te slapen, maar dat lukt niet. Mijn gedachten laten de droom niet los. Voor de eerste keer in mijn leven voel ik me niet welkom in het land dat pretendeert de gastvrijheid te hebben uitgevonden.

*

‘Waar moet je naartoe?’

‘Naar de stad,’ zeg ik.

Dankbaar maak ik gebruik van het aanbod en stap de auto in.

We rijden over een smalle, slingerende weg. De chauffeur is erg vriendelijk. Toch voel ik mij niet op mijn gemak. Ik ben op mijn hoede, maar ik weet niet waarvoor.

Aan de linkerkant van de weg zie ik een afgebakend terrein liggen. Mijn ademhaling wordt oppervlakkiger en in gedachten zie ik weer de dreigende gestalte voor me uit de droom.

‘Hier ligt de tempel van Poseidon,’ zegt de chauffeur.

‘De eilandbewoners geloven dat hij hier nog steeds aanwezig is en zich af en toe in de wolken toont. Als je het mij vraagt, bijgeloof.’ Een ferme rukwind doet de auto bijna in de rotsachtige berm belanden. Gelukkig weet de chauffeur op tijd te corrigeren. Ik houd mijn adem in.

In Tinos Stad loop ik langs de terrassen aan de kade waar voornamelijk Grieken zich te goed doen aan koffie en zoetigheid.

Ik meng me tussen hen, vind een plaatsje aan de achterkant van het terras, bestel een frappé en geniet van het onder de Grieken zijn zonder dat ik ook maar één blik waardig word gegund.

Ik kijk uit op een brede straat, Megalocharis genaamd, die in een rechte lijn naar de kerk loopt die bovenop de heuvel staat waar het stadje tegenaan is gebouwd. Ik zie nog net de koepel waarop mijn blik blijft rusten terwijl de Griekse alledaagse gesprekken naar de achtergrond verdwijnen.

*

Het is 18 juli 1822. Pelagia ligt in de vroege ochtend nog wat na te doezelen in haar bed. Met geloken ogen kijkt ze naar de eerste zonnestralen van de dag die door de kiertjes van de raamluiken vallen. De streepjes licht spelen met de soberheid van de kamer en Pelagia gaat op in het spel. Ineens wordt het licht intenser en komt Pelagia tot de aangename ontdekking dat de zwaartekracht, die haar het leven in het klooster zo zwaar maakt, is verdwenen. Ze kijkt om zich heen. Het lijkt alsof ze is thuisgekomen.

Het volgende moment verschijnt Moeder Maria aan haar. Ze pakt Pelagia bij haar handen en kijkt haar liefdevol aan. 'Dag lieve Pelagia. Ik ben blij je te verwelkomen in de sfeer waarin je mij nu ziet door je ogen. In je hart kende je deze sfeer al maar het verstand bracht je aan het twijfelen. Geef je twijfels maar aan mij. Je ziet dat de realiteit van het hart van het verstand een illusie maakt.' Pelagia huilt van geluk als Maria haar in haar armen neemt.

'Ik heb een boodschap voor je. Er ligt een prachtige icoon begraven van mij en mijn zoon. Deze icoon draagt mijn energie. Haal deze energie naar boven want ze troost de mensen in moeilijke tijden. Ze geeft de mensen het gevoel dat ze er niet alleen voor staan. Ga nu mijn kind. In liefde zijn we met elkaar verbonden.'

Pelagia ziet de prachtige lichte sfeer langzaam vervagen en voelt zich weer zwaarder worden. Ze opent haar ogen en beseft dat ze weer terug is in de sobere realiteit van het klooster. Ze is verward.

'Heb ik gedroomd?' fluistert ze.

Meteen geeft haar hart het antwoord:

'Nee, Pelagia, het was geen droom.'

In de weken daarna ontwaakt Pelagia nog twee keer op dezelfde manier met hetzelfde visioen. De boodschap is duidelijk en ze volgt haar hart. Ze vertelt aan haar meerdere wat ze gezien heeft. Kort daarna wordt er gegraven op de plek die Maria heeft aangewezen. Er wordt niets gevonden maar Pelagia blijft volharden:

'Vertrouw me. De icoon moet hier liggen.'

Na weken van zoeken, breekt het moment aan dat één van de mannen tijdens het graven op een rechthoekig, houten paneel stuit. Wanneer het zand van het oppervlak wordt verwijderd, verschijnt de icoon. Iedereen knielt neer en huilt.

Op de plaats waar de vroegchristelijke beeltenis wordt gevonden, verrijst enige tijd later een kerk waarin de icoon wordt bewaard. Pelagia vervolgt haar leven van toewijding aan Maria in de rust en de soberheid van het klooster. Haar leven is echter rijker dan voorheen nu ze een andere kijk heeft gekregen op de realiteit.

*

De koepel van de kerk heeft mijn onverdeelde aandacht. Ik ben nieuwsgierig geworden naar de icoon die wonderen schijnt te verrichten. Om die reden is Tinos één van de belangrijkste bedevaartsoorden van Griekenland.

Na een klim van vijfhonderd meter kom ik aan bij de kerk waar ik bij de ingang een kaars koop. Even later sta ik oog in oog met de beeltenis van Moeder Maria en kindje Jezus. Op het moment dat ik impulsief mijn hand op het glas leg, zie ik voor mijn geestesoog het beeld verschijnen van de op een kier staande deur uit mijn droom. Het mysterieuze licht straalt vertrouwen uit.

Dan hoor ik weer een stem, een meisjesstem deze keer. 'Volg je hart,' hoor ik haar zeggen.

Ik kijk verschrikt achterom maar zie alleen een paar devote gezichten.

Niet veel later plaats ik mijn kaars in een grote ronde kandelaar, steek hem aan en staar een poos in het gele vlammetje. Weer die stem; 'volg je hart.'

En terwijl het vlammetje oplicht zie ik daarin twee stralende meisjesogen verschijnen die mij liefdevol aankijken.

3

In de eerste week verken ik het eiland vooral per scooter. Het enige gevaar op de weg is de wind die zo hard waait dat het soms lijkt alsof ik door de dampkring ga.

Tinos oogt verlaten met zijn droge bergen, ruige natuur en kleine witte, op het oog uitgestorven, dorpjes. Alleen op de kleine zandstrandjes is de sfeer romantisch te noemen.

Achter een grote rots die me uit de wind houdt, lig ik op één van deze strandjes te genieten van de late middagzon. Terwijl ik met mijn hand zachtjes het warme zand kneed, gaan mijn gedachten uit naar de ware liefde. Zou die ook voor mij zijn weggelegd? Ik begin er steeds meer naar te verlangen. Ik mis de warmte en de passie van het liefdesspel. Het is te lang geleden dat ik een vrouw in mijn armen heb gehad, gekust en gestreeld. Waar zou mijn geliefde zich bevinden? Zou ze net als ik op aarde zijn of vertoeft ze in hogere sferen en wacht ze op het moment dat ik haar toelaat in mijn hart?

Ik kijk dromerig uit over de zee. Ze begrijpt me. Ze is symbolisch de alleswetende, het grote bewustzijn van de aarde. Ze geeft en neemt. Zo haalt ze adem. Ze zet me aan het denken, geeft mij raad en laat mij de oneindigheid zien. En wat ze me op dit moment via de branding laat weten is dat er voor alles een juist moment bestaat.

*

De harde wind heeft mij er niet van kunnen weerhouden om vandaag een wandeling te maken. Ik loop op een pad dat naar Ktikados leidt, hoog in de bergen. In de verte ontwaar ik de witte huisjes die het zonlicht weerkaatsen. Het landschap is indrukwekkend, oud en verweerd, gehard door de wind en de tijd.

Halverwege houd ik even in om van het spectaculaire uitzicht te genieten. Ik haal diep adem. Een sloot Griekse lucht vult mijn longen. Het valt me ineens op dat de akelige droom van de eerste nacht me niet meer in de weg zit. Ik voel me uitgerust en in balans.

Langzaam begint een herinnering te dagen. Jaren geleden droomde ik van een leven met de dag, geheel vrij, zonder verplichtingen, verantwoordelijkheden en agenda's. Ik was er destijds van overtuigd dat ik dit ooit zou realiseren en had me niet uit het veld laten slaan door de mensen om me heen die me maanden van die roze wolk af te komen. Nu loop ik hier en ervaar ik dat mijn vertrouwen destijds gebaseerd was op mijn gevoel. Gedachten hebben kracht, dromen komen uit. Ik heb mijn eigen realiteit gecreëerd.

'Zie je wel dat het werkt!' zeg ik hardop tegen mezelf. Ik heb de woorden nog niet uitgesproken of een ferme rukwind haalt me uit het moment. Mijn pet waait van mijn hoofd. Terwijl ik die opraap en achterstevoren op mijn hoofd zet, wakkert de wind verder aan.

In Ktikados drink ik een frappé op een terras met uitzicht op zee. De luifel boven mij levert een gevecht op leven en dood met de wind. Ik hoor de uitbater tegen een dorpsbewoner zeggen dat dit niet normaal is voor de tijd van het jaar. Hij wijst naar de kolkende zee in de verte terwijl zijn lange haren voor zijn gezicht wapperen.

Niet lang na mijn stop in Ktikados raak ik de weg kwijt. Het pad op de routebeschrijving blijkt te zijn geannexeerd door de natuur. Ik dien me nu zelf een weg naar beneden te banen maar ben hier

niet echt op gekleed. Binnen de kortste keren haal ik mijn kuiten open aan de distels en de scherpe planten. Ik word chagrijnig, vloek eerst tegen de routebeschrijving en maak vervolgens de wind uit voor klootzak waarop deze nog harder gaat waaien.

Op de grond ligt een geitenskelet. De ogen van de vergankelijkheid staren me vanuit de oogkassen roerloos aan. Op dat moment hoor ik in het gehuil van de wind een zware, fluisterende stem:

‘Hier is geen plaats voor een andere realiteit. Dit is mijn realiteit. Ga terug naar de wereld waar je vandaan komt en laat mijn eiland met rust. Ik ben Poseidon.’

Mijn hart bonst in mijn keel. Ik sta hier in een door God verlaten landschap waar alleen wind, vergankelijkheid en droogte zich schijnen thuis te voelen. Waar ben ik in verzeild geraakt? Heeft Poseidon het op mij voorzien? En waarom? Ongemakkelijk kijk ik om me heen. Ik loop verder met het gevoel alsof ik voortdurend achtervolgd word.

Op een uitzichtpunt zie ik in de verte het eiland Delos liggen. Het schittert als een parel in de zon. Kijkend vanuit de vergankelijkheid naar dit prachtige licht, krijg ik ineens het gevoel alsof er iemand met me meekijkt. Een lichte, vertrouwde tinteling gaat over mijn lichaam.

Terwijl ik wat water drink, blijft mijn blik op Delos rusten. Zou het Apollo zijn die met me meekijkt naar de plek waar hij lang geleden het levenslicht zag? Ik heb affiniteit met deze god. Zou Apollo zich wellicht als mijn beschermer hebben opgeworpen? Het zijn nooit de beste vrienden geweest, Apollo en Poseidon. Ten tijde van de Trojaanse oorlog streed Apollo mee aan de zijde van de Trojanen en Poseidon aan die van de Grieken. De goden waren toen al verdeeld. Word ik hier misschien gebruikt om de oude strijd opnieuw leven in te blazen? Ik krijg het benauwd. Het is alsof de eenzaamheid vat op mij begint te krijgen.

*

Het is midden in de nacht. Ik ben gespannen. Voor de eerste keer in mijn leven heb ik hartkloppingen. Mijn ademhaling is oppervlakkig. Angstige gedachten malen door mijn hoofd. Is het de bedoeling dat ik hier ga sterven? Ik denk aan alle mensen van wie ik afscheid heb genomen, kort voordat ik vertrok. Was dat een vooruitziende blik geweest?

‘Maar ik ben toch nog niet klaar hier?’ roep ik uit zonder dat iemand mij kan horen. Het doet me beseffen dat ik helemaal alleen ben en dat ik daar zelf debet aan geweest ben. Gedurende de eerste week hier heb ik angstvallig elk contact vermeden, een oud patroon. Aan de ene kant ben ik bang voor afwijzing, aan de andere kant wil ik niet vervallen in nietszeggende gesprekken over het weer. Ik heb me altijd willen onderscheiden van de massa, maar ik besef nu ook dat helemaal alleen in doodsangst op een kamer zitten, het andere uiterste is. Ik doorvoel dat een mens op aarde is om samen te zijn, samen te leven en samen te delen. Ik ben niet zozeer bang voor de dood maar wel voor het doodgaan als dat in alle eenzaamheid zou gebeuren.

4

In de ochtend ben ik opgelucht dat ik nog leef. Mijn hart is weliswaar tot rust gekomen, maar mijn ademhaling blijft oppervlakkig. Ik voel me gevangen. De rust, de stilte, de kale bergwanden om me heen, de woeste zee vóór mij benadrukken mij dat ik me letterlijk en figuurlijk op een eiland bevind. Ik moet actie ondernemen, onbekende mensen aanspreken om uit mijn zelf gecreëerd isolement te geraken. Het idee beangstigt me.

Ik begin aan mezelf te twijfelen. Het lijkt alsof ik mezelf aan het verliezen ben, alsof de fantasie met mij een loopje aan het nemen is. Iedereen die mij kent, weet dat ik een redelijk nuchter mens ben, weliswaar gelovend in meerdere realiteiten maar goed

geaard. Wellicht kan een bezoek aan de tempel van Poseidon mij meer duidelijkheid verschaffen.

*

Met beide handen op de rug gevouwen, loop ik voorbij de onbemande kassa. Tijdens mijn rondgang over het terrein word ik omgeven door afgebrokkelde zuilen en fundamenteën. Het heiligdom van Poseidon moet ooit een prachtig tempelcomplex geweest zijn.

Ik betreed de trappen van Poseidon's tempel. Donkere, dreigende wolken pakken zich samen. Ik voel twee handen op mijn schouders die mij geruststellen. Ik kijk niet op of om. Het lijkt wel alsof ik dit ergens heb verwacht.

Met een milde, lichte blik in mijn ogen, kijk ik recht voor me uit. Ik heb het gevoel dat Apollo achter me staat. Ik raak in trance en hoor een stem.

'Poseidon, hier Apollo. Het wordt tijd niet meer te volharden in de starheid van de oude macht. Het wordt tijd om oude patronen te doorbreken en verder te gaan. Wij zijn niet meer de goden van toen die heersten en verdeelden. De mensheid is geëvolueerd. Wij zijn stil blijven staan. Het wordt tijd één te worden met de mensheid, samen verder te gaan, het hart te laten spreken en het ego te laten voor wat het is. Het brengt ons niet verder.'

Achter de donkere stapelwolken verschijnt een grote houten deur. Langs de kier stroomt helder wit licht naar buiten. 'Draai je om Poseidon. De deur is voor je geopend.'

Vervolgens trekt Poseidon van leer. 'Jij vuile verrader, mensenvriend, scheer je weg uit mijn tempel. Dit eiland behoort mij toe. Ik heb een broertje dood aan het heldere witte licht. Ik ben de Zeegod en ook al zijn mijn krachten tanende, ik ben nog lang niet uitgeput. Uit mijn tempel, voordat ik mijn drietand door je verlichte borst gooi.'

De twee handen gaan rustig van mijn schouder, geen irritatie, geen boosheid. Apollo heeft respect voor de grote Zeegod. In mijn oor fluistert hij: 'Houd vol! Laat je niet wegjagen. Toon dat de mensheid gelijkwaardig is aan de goden.'

'Hallo, hallo.'

Verschrikt kijk ik op. Een norske, oude man staat aan mijn zijde.

Aan zijn rechterbroekzak hangt een grote bos sleutels.

'Het is verboden om in de tempel te zitten,' zegt hij.

Ik sta op en met wankele benen loop ik de trappen af en verlaat het heiligdom.

Ik heb meer duidelijkheid gekregen, maar ik weet hier moeilijk mee om te gaan. In mijn jeugd had ik al affiniteit met het oude Griekenland. Ik was vooral gefascineerd door het pantheon van Griekse goden en gaandeweg was ik steeds meer gaan beseffen dat de godenwereld een realiteit was die naast de aardse bestond. Nu komt deze realiteit echter wel heel erg dicht bij.

*

De tijd gaat tergend langzaam voorbij. Soms lijkt het alsof er een glazen stolp op het eiland staat. Ik adem niet vrij. Ook heb ik een beklemmend gevoel op mijn borst. Ben ik fysiek niet in orde of zit het tussen mijn oren niet goed? De angst houdt me stevig in zijn greep.

Overdag zoek ik zoveel mogelijk afleiding en probeer ik te genieten van de mooie kanten van het eiland, maar het lijkt wel alsof die voor mij door de wind verborgen worden gehouden. Overal waar ik kom, hoor ik het angstaanjagende gehuil. Alleen de stad biedt mij bescherming. De relatieve drukte daar verdringt mijn eenzaamheid wat naar de achtergrond. Ik begin het gevoel te krijgen dat ik er als mens alleen voor sta en ik weet niet waar dit gevoel vandaan komt. Ik tast in het duister en meer dan ooit verlang ik naar het licht waar Griekenland zo bekend om staat. Waar is dit heldere licht gebleven?

*

Verschrikt open ik mijn ogen in de aardedonkere kamer. Het lijkt alsof mijn hart stilstaat. In een reflex zit ik rechtop en probeer met horten en stoten in te ademen. Ik krijg een slok ijle lucht binnen en vervolgens slaat mijn hart op hol.

In een fractie van een seconde trekt mijn hele leven aan mij voorbij. Ik zie een bang kind dat bescherming zoekt bij zijn moeder, een jongen aan de zijlijn van het leven die onzeker is in de liefde, onzeker over zijn kwaliteiten, voorzichtig in sociale contacten. Vervolgens zie ik dat de jongen een man wordt die innerlijk nauwelijks is gegroeid en een gebrek aan eigenwaarde heeft. Ten slotte vervaagt het beeld om vervolgens op te gaan in het onzichtbare niets.

In dit essentiële moment denk ik aan de veiligheid en de zekerheid waarachter ik me zo lang verscholen heb. Het zegt me helemaal niets meer. Niets is zeker in het leven. Geld en materie zijn onbelangrijk, alle bestaande normen en waarden vervallen. Slechts één ding is relevant. Wil ik leven of in passiviteit mijn dagen slijten en dus eigenlijk dood gaan? Diep in mijn hart wil ik mezelf laten zien, wil ik mezelf ontplooien, wil ik er alles uit halen wat erin zit en me nergens meer achter verschuilen.

‘Ik wil leven,’ roep ik uit en zie mezelf in de kerk staan voor de icoon op het moment dat de meisjesstem tegen me zegt dat ik mijn hart moet volgen. Ik begin het te begrijpen. Kiezen voor het leven betekent leven vanuit mijn hart. Daarom heeft mijn hart gebonsd. Het wil aandacht. Mijn hart wil gehoord worden, leven. Puzzelstukjes vallen op zijn plaats. Ik snap nu waarom ik naar Tinos ben gekomen; om onbewust met mezelf te worden geconfronteerd en zowel Poseidon als Apollo helpen me daarbij.

Ik zit op een eiland, kan geen kant op en dat doet me beseffen dat er maar één weg te gaan is, de weg naar binnen. Alle situaties op Tinos hebben uiteindelijk naar dit belangrijke moment geleid.

'Ik laat me hier niet weggagen, door welke god dan ook,' fluister ik krachtig.

'Ik zal me niet meer schikken naar de normen en waarden van de gevestigde orde. Ik zal gaan voor mijn dromen, voor mijn waarheid, de diepe overtuiging dat alles mogelijk is. Wellicht denkt Poseidon dat dit alleen is voorbestemd aan de goden, maar dan heeft hij het faliekant mis. Ik zal mezelf laten zien in mijn ware kracht.'

Een paar dagen geleden nog had ik op internet gezocht naar mogelijkheden om eerder naar huis te gaan daar ik het eenvoudigweg niet meer trok, maar iets in mij zei het nog even aan te zien. Het is de eerste keer in mijn leven dat ik de confrontatie niet uit de weg ga. Ik blijf en knok voor wat ik waard ben. Met opgeheven hoofd en mijn borst vooruit val ik ten slotte met een gerust hart in slaap.

*

Ondertussen word ik door twee zwarte ogen in de gaten gehouden. Het zijn de zwarte ogen van Poseidon waarin voor de eerste keer een lichte zweem van onzekerheid is te zien.

5

'Alle boten zijn uit de vaart genomen,' zegt Matthias.

'Vanwege de wind.'

Zou dit het werk van Poseidon zijn? Nu de boten uit de vaart genomen zijn, voel ik me nog meer geïsoleerd. Ik word opnieuw uitgedaagd.

'Het is echt zeldzaam voor de tijd van het jaar,' zegt hij terwijl ik afwezig voor me uit blijf kijken. Poseidon wilde mij toch van het eiland af hebben? Blijkbaar is hij van gedachten veranderd.

'Daar ligt Delos,' zegt hij en wijst met zijn vinger naar het zuidwesten.

‘Ja, dat weet ik,’ zeg ik.

‘Geloof jij in het verhaal dat Poseidon hier nog steeds aanwezig is en zich af en toe in de wolken toont?’

‘Tja, wat zal ik zeggen? Ik weet het niet. Wat ik wel weet is dat het op een of andere manier altijd lichter is op Delos.’

Matthias is geboren en getogen in Kionia waar hij het restaurant van zijn vader heeft overgenomen. Hij vertelt me dat hij één keer in zijn leven op Delos is geweest. Het was een onvergetelijke dag. Hij had zich beter en lichter gevoeld dan ooit. Daarna was hij nooit meer de oude geweest. Delos had iets met hem gedaan, maar hij wist niet wat. Wellicht had Delos hem bewust gemaakt van de zwaarte waarmee hij omgeven werd. Poseidon’s tempel ligt namelijk praktisch naast zijn restaurant.

Ik luister aandachtig. Er is duidelijk een strijd gaande tussen Poseidon van Tinos enerzijds en Apollo van Delos anderzijds. Ik heb het gevoel alsof ik in deze strijd een speelbal ben geworden. Om me hiertegen te wapenen, dien ik mijn hart te volgen, heb ik begrepen. Maar Poseidon lijkt zijn strategie te hebben gewijzigd. Het lijkt alsof hij persoonlijk met mij wil afrekenen op zijn eiland.

Ik krijg een onbestemd gevoel. Het is inderdaad lichter op Delos. Ik besluit om, zodra de omstandigheden het toelaten, naar Delos te gaan. Ik moet daar zijn.

Aan het eind van de middag trakteer ik mezelf op een biertje in Tinos Stad. Ik neem plaats aan een tafeltje tegen de muur van het authentieke kafenion Kiriakatiko waar ik al een paar keer eerder een drankje heb genuttigd.

Ik denk terug aan de afgelopen, heftige nacht en aan mijn voornemen om actief aan het leven deel te nemen. Vandaag dien ik een oud patroon te doorbreken. Ik kijk naar de leuke serveerster met het donkere brilmontuur die aan een tafeltje een boek zit te lezen. Zal ik haar aanspreken? Ik twijfel. Uiteindelijk geeft de dood die ik in de ogen heb gekeken mij het laatste zetje. ‘Verdomme, ik wil leven,’ fluister ik krachtig. Vervolgens wenk ik haar. Het hart klopt in mijn keel.

‘Zou je een foto van mij willen maken?’

‘Natuurlijk,’ zegt ze lachend en ik geef haar het fototoestel. Ik blaas stoom af. Vanuit het kafenion maakt ze drie foto’s, geeft het toestel aan me terug en neemt weer plaats aan haar tafeltje. De eerste stap is gezet. Maar dat is niet voldoende. Ik moet ook stap twee zetten.

‘Ben je van hier?’

‘Nee,’ zegt ze.

‘Ik kom uit Bulgarije.’

We praten over koetjes en kalfjes. Ik toon belangstelling in haar en zij in mij. Omdat we elkaar moeilijk kunnen verstaan, legt ze na vijf minuten haar sigaretten op mijn tafel, pakt haar kop koffie en komt bij mij aan tafel zitten.

‘Hoe heet je?’

‘Nadia, en jij?’

‘AdJan.’

‘Hoe?’

Ik herhaal mijn naam zoals ik dat gewend ben te doen in het buitenland. Ik begin te ontspannen.

‘Vind je het leuk hier?’

‘Nee, ik voel me hier niet thuis in deze cultuur. Omdat de Grieken aan de basis staan van onze beschaving menen zij geen moeite te hoeven doen om open te staan voor andere culturen en denkwijzen. Zij hebben tenslotte de beschaving uitgevonden.’

‘Ik begrijp wat je zegt. Mis je Bulgarije?’

Ze knikt. In haar ogen zie ik verdriet.

In grote lijnen vertel ik haar op wat voor manier ik hier met mezelf word geconfronteerd en dat ik het vertrouwde gezelschap van mijn vrienden mis. Ze begrijpt precies wat ik bedoel. Als ze gewenkt wordt door een klant, staat ze op, glimlacht naar mij en gaat aan het werk.

Ik slaak een zucht van verlichting. Ik heb initiatief getoond, een gesprek gevoerd met een leuk meisje waarmee ik iets deel, het op jezelf aangewezen zijn in het buitenland. Nog geen dag geleden